

РЕШЕНИЕ

№ 10325

гр. София, 30.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11398** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на В. Т. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 чрез адв. И. Й. М., с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Заповед № КЛ-284/31.10.2023 г. на гл. инспектор Р. Д. за началник на затвора [населено място], с която на основание чл. 15, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл. 198, 194, ал. 1 и 2 т. 4 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „мъмрене“ за срок от един месец.

Претендира се отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен, издаден в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява. Чрез процесуалния си представител моли съда да уважи депозираната жалба, като отмени оспорената заповед. Претендира сторените по делото разноски по представен списък.

Ответникът – Началник на затвора [населено място], редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. В писмено становище оспорва жалбата. Моли за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Оспорващият В. Т. Б. заема към датата на издаване на оспоренат заповед длъжността инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа в затворническо общежитие „К.”) I-ва категория към затвора в [населено място] 1-ва категория.

Видно от приложените докладни записки рег.№1581/24.08.2023г. и рег.№ 7803/19.09.2023г., изготвени от гл. инсп. Г. Х. с описаните в тях приложения, инспектор В. Т. Б. е предоставил на главен инспектор Г. М. Х. - ИФ началник сектор I-категория в затворническо общежитие „К.” I-категория към затвора в [населено място] 1-категория необходимите за проверка в ГДИН текущ доклад и препланиран план на присъдата за лишения от свобода С. Н. А., като и двата документа са с дата 14.08.2023 г., когато инспектор В. Б. е бил в платен годишен отпуск. Същият е посочил, че е изготвил служебната документация по време на отпуската си, поради това, че се е натрупала много служебна документация за обработване.

В хода на дисциплинарното производство е прието, че жалбоподателят е допуснал нарушение при датата на легализиране на документите, които са част от задължителната служебна документация, тъй като е вписал неверни данни в документ - доклад от 14.08.2023 г. за лишения от свобода С. Н. А., - нарушение на чл. 74 и чл. 90 от , чл. 74 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Охрана”- и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” към Министъра на правосъдието , във вр. с което и на основание чл. 198 от ЗМВР се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „Мъмрене” за срок от 1 (един) до 3(три) месеца .

На служителя е предоставена възможност да даде обяснения, в които същият е преповторил посоченото по-рано от него, а именно че е изготвил въпросните документи по време на отпуск. Същият отрича да е изнасял неправомерно служебна документация.

Въз основа на установеното, е издадена процесната заповед, с която на основание чл. 15, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл. 198, 194, ал. 1 и 2 т. 4 от ЗМВР, за нарушение на чл. 74 и чл.90 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Охрана” и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” към Министъра на правосъдието е наложено посоченото по-горе дисциплинарно наказание.

При така установената фактическа обстановка , от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 211 от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В настоящето производство и съгласно разпоредбите на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, Съдът извършва проверка по законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по неговото издаване и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 204, т. 3 от ЗМВР / вж Заповед №Л-280/25.10.23г. л.26/.

Спазени са формалните изисквания за форма и съдържане на административния акт по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, както и преклузивните срокове по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР.

Оспорената заповед, обаче е издадена при съществено нарушение на административно- производствените правила.

На първо място, по преписката не са представени доказателства за надлежно протоколиране на дейността на комисията, извършила проверката по чл.205, ал.2 от ЗМВР. Горният пропуск обуславя извод за неяснота относно реда и начина на приобщаване на събраните по преписката доказателства. Съдът споделя доводите на жалбоподателя, че не са налице доказателства същият да е уведомяван или да е имал възможност да участва в заседанията на комисията, както и съобразно разпоредбата на чл.205, ал.3 от ЗМВР да бъде подпомаган в защитата си от друг служител или от адвокат. Жалбоподателят е бил поканен единствено за запознаване с писмената справка от проверката. Всичко това е опорочило правото му на защита и ограничило възможността му да ангажира доказателства в своя подкрепа. Горното обуславя незаконосъобразност на оспорената заповед.

На следващо място, съдът намира, че в конкретния случай не е спазено установеното в разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР изискване дисциплинарно наказващият орган преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме неговите писмени обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да представи своите писмени обяснения. Съгласно тази законова норма, изслушването на държавния служител следва да бъде извършено преди издаване на заповедта, с която му се налага дисциплинарно наказание, след като служителът се е запознал с резултатите от проведеното дисциплинарно разследване, с установените в хода на същото факти и обстоятелства, за да може да направи във връзка с това искания, бележки или възражения, да посочи и представи доказателства, да даде обяснения, за да осъществи правото си на защита и участие в дисциплинарното производство. Основната цел на закона е непосредствено преди да бъде наказан конкретният държавен служител за

конкретно нарушение е да се вземат или изслушат неговите обяснения във връзка с релевантните факти, касаещи извършеното нарушение, за което е предвидено дисциплинарно наказание, както и служителят да осъществи адекватно в пълен обем своята защита чрез изразяване на становище, респективно представяне на доказателства.

Видно от приложената по делото покана за изслушване рег.№9305/20.10.23г. рег.№9305/20.10.2023г. /л.27/ и протокол от изслушването рег.№16331/23.10.2023г. /л.28-29/ се установява, че служителят е поканен да дава обяснения за фактически състав, различен от този, за който е наказан. В поканата се сочи, че е канен на изслушване относно неправомерно записан на училище лишен от свобода. В протокола от изслушването пък е удостоверено, че са му били зададени въпроси относно това, защо е изнесъл служебна документация. Налага се извод, че е канен и изслушван за едни факти, но е наказан за други, което е недопустимо. Горното следва да се приравни на неизслушване на служителя.

Неизслушването или неприемането на писмени обяснения от държавния служител, срещу когото е образувано дисциплинарно производство преди издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание от дисциплинарно наказващия орган, е съществено процесуално нарушение, което води до ограничаване правото на защита на конкретното лице и води до незаконосъобразност на издадената заповед за дисциплинарно наказание и е самостоятелно основание за нейната отмяна.

Съдът напълно споделя доводите на жалбоподателя, че в мотивната част на обжалвания акт е допуснато смесване между констатации за неспазване на служебни задължения и такива за нарушение на етични правила. Всъщност, съдът счита, че изобщо липсва ясно формулирано нарушение. Налице е изложение на факти, от които трудно смислово може да се извлече в какво всъщност се състои противоправното поведение на служителя. В процесната заповед се сочи че същият е изготвил документи с дата, когато е бил в отпуск, а същите са подписани от лишения от свобода на друга дата след това. Друг е въпросът, че от приложените по делото снимки от видеозапис не се установява дали и какъв документ е подписал лишеният от свобода. Горното освен, че не представлява нарушение, тъй като съставянето на документи не е задължително да съвпада с тяхното подписване, не представлява по съществото си вписване на неверни данни. Последните следва да касаят фактите, които са отразени във въпросния документ, а не датата на съставянето му. Освен това, на служителя е вменено нарушение свързано с „легализацията“ на документи, което е процедура нямаща отношение към съставянето им. Последната се определя от регистрационните индекси и датирането в регистрационните и деловодни дневници и системи, предвидени с действащите във ведомството правила за документооборота. Ето защо всяко друго датиране е без значение и не би могло да му се придава качество на вярно или невярно удостоверяване.

На следващо място, наказващият орган при издаване на заповедта се е позовал на констатациите на докладна записка .№7803/24.08.2023г. /л.39/, която касае друго нарушение и няма връзка с процесното.

Наказващият орган е посочил от фактическа страна обстоятелства, съставляващи пропуски по изпълнението на преки служебни задължения на жалбоподателя - относно изготвяне на служебна документация във връзка с възпитателната дейност и социалната работа с лишените от свобода, но от правна страна тези обстоятелства са квалифицирани като нарушения на етични норми, относими към моралната оценка на осъщественото поведение по изготвяне на документи и тяхното датiranje. При прилагането на подобна логика следва да се приеме, че всяко действие по служба, каквото и да е то, е морално укоримо, съставлява неспазване на етични правила и е наказуемо, което е неправилно. В тази връзка съдът съобрази мотивите на Тълкувателно постановление №3/07.06.2007г. по тълк. дело №4/2007г. на ВАС, в които е посочено, че за да се определи едно поведение като несъвместимо с морала, трябва да има яснота в обществото кое е това поведение, което е съвместимо с него. От мотивите на атакуваната заповед такава преценка не може да се направи. В цитираното постановление е посочено още, че несъвместимите с етичните норми деяния не могат да се изразяват в нарушения или неизпълнения на служебни задължения и правомощия, свързани със заеманата длъжност, а именно такава неизпълнение е вменено на служителя. Според даденото задължително тълкуване на закона, когато е извършено действие или бездействие във връзка със служебни задължения, нарушени са конкретни правила, които очертават съдържанието на служебното правоотношение, следва да се налагат наказания на онези основания, в чийто фактически състав са включени нарушенията на служебните задължения. В тези случаи моралната оценка за допуснатото нарушение е без значение.

От обективна страна вмененото нарушение не се отнася по какъвто и да било начин до нарушение на Етичен кодекс, а до изпълнение на преки служебни задължения на служителя по силата на чл.152 от ЗИНЗС и чл.129 от ППЗИНЗС, които са намерили конкретно отражение и в длъжностната характеристика на служителя. Ето защо, дори евентуално да е допуснато нарушение, то би било такова по чл.194, ал.2, т.1 или т.2 от ЗМВР, а не по чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР, както неправилно е приел наказващият орган

В заключение, съдът намира, че атакуваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон. Като такава, същата следва да бъде отменена.

По делото е направено искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя в размер на 800,00 лв. – представляващи заплатено възнаграждение за един адвокат. Предвид изхода на спора и представените доказателства за надлежно изпълномощаване и извършено плащане, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя посочената сума.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № КЛ-284/31.10.2023 г. на гл. инспектор Р. Д. за началник на затвора [населено място], с която на основание чл. 15, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 19, ал. 2

от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл. 198, 194, ал. 1 и 2 т. 4 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „мъмрене“ за срок от един месец.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на В. Т. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата в размер на 800.00 лв. (осемстотин лева) – разноски за адвокатско възнаграждение .

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: